

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Pavla Telce a soudců JUDr. Markéty Pokorné a Mgr. Bronislava Berana ve věci

žalobkyně: **SKY & FACILITY s. r. o.**, IČO 24764116
se sídlem Pelhřimovská 301/8, 140 00 Praha 4-Michle
zastoupená advokátem JUDr. Michalem Říhou
se sídlem Ke Klimentce 2186/15, 150 00 Praha 5

proti
žalované: **Fakultní nemocnice Olomouc**, IČO 00098892
se sídlem I. P. Pavlova 185/6, 779 00 Olomouc-Nová Ulice
zastoupená advokátem JUDr. Karlem Vítkem
se sídlem Dobrovského 1157/25, 779 00 Olomouc

o zaplacení částky 439.084,80 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobkyně a žalované proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 18. 3. 2022, č. j. 24 C 2/2020-714, ve znění opravného usnesení ze dne 10. 10. 2022, č. j. 24 C 2/2020-775,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se** ve výrocích I. a II. **mění** takto:

„Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 91.084,80 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 91.084,80 Kč za dobu od 1. 9. 2019 do zaplacení.

Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 348.000 Kč s úrokem z prodlení z ve výši 10 % ročně z částky 146.361,50 Kč za dobu od 26. 7. 2019 do zaplacení, s úrokem z prodlení z ve výši 10 % ročně z částky 146.361,50 Kč za dobu od 9. 8. 2019 do zaplacení a s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 55.276,80 Kč za dobu od 1. 9. 2019 do zaplacení, se zamítá.“

II. Žalobkyně **je povinna** zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 190.016,60 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalované.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem okresní soud uložil žalované zaplatit žalobkyni částku 146.361,60 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % p. a. z částky 146.361,60 Kč od 26. 7. 2019 do zaplacení, částku 146.361,60 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % p. a. z částky 146.361,60 Kč od 9. 8. 2019 do zaplacení a částku 55.276,80 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % p. a. z částky 55.276,80 Kč od 1. 9. 2019 do zaplacení a s úrokem z prodlení ve výši 10 % p. a. z částky 91.084,80 Kč od 1. 9. 2019 do 19. 7. 2019 ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), v rozsahu, v němž se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení částky 91.084,80 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % p. a. z částky 91.084,80 Kč od 20. 7. 2019 do zaplacení, žalobu zamítl (výrok II.), a dále rozhodl, o povinnosti žalované zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 177.391,84 Kč (výrok III.).
2. Okresní soud v napadeném rozsudku dospěl závěru, že žaloba je zčásti důvodná, kdy konstatoval, že mezi PRVNÍ CHRÁNĚNOU DÍLNOU s. r. o. a žalovanou byla dne 11. 12. 2017 uzavřena dle výsledků řízení o veřejných zakázkách platná kupní smlouva, na základě které žalovaná činila v rámci sjednané doby trvání smlouvy objednávky na opakované dodávky požadovaného množství infuzních setů Intrafix Primeline Standard, tyto byly vždy žalované řádně dodávány prostřednictvím subdodavatelské firmy prodávajícího B.Braun Medical s. r. o., a přešly tak vždy do vlastnictví žalované. Uvedený postup byl dodržen i v případě uplatněných tří žalobních pohledávek žalobkyně v návaznosti na realizovanou dodávku požadovaného množství zboží, jehož cena byla vyfakturována žalované, tyto faktury byly žalované řádně doručeny ještě před jejich splatností. Jejich samotná realizace nebyla žalovanou stranou zpochybňována, určité problémy nastaly s označením prodávajícího u faktury č. 20190775, což však souviselo s následným prodejem části závodu prodávajícího. Žalovaná však přes řádnou dodávku objednaného zboží faktury nezaplatila, neboť neuznala prodej části závodu prodávajícího žalobkyni, na níž měly nároky ze tří žalovaných neuhrazených faktur přejít společně s převodem části závodu. Prodávajícím byl oznámen žalované prodej části závodu s účinky ke dni 17. 6. 2019, toto oznámení bylo žalované doručeno dne 25. 6. 2019, přičemž byla v tomto přípise označena i žalobkyně jako právní nástupce prodávajícího s označením části prodaného závodu, který sice nemusel být z tohoto oznámení co do rozsahu plně znám, nicméně žalované bylo zcela zřejmé, že předmětem převodu byla i označená smlouva ohledně pravidelných dodávek nezbytných pro provoz žalované. Uvedenou skutečnost navíc de facto žalovaná potvrdila i v průběhu řízení, neboť jiné aktivní smlouvy, z jejichž titulu by měla žalovaná platit účtované ceny právnímu nástupci, neexistovaly, toliko byla realizovaná pouze smlouva o údržbě a servisu infuzní techniky B. Braun Space v rámci pravidelného záručního servisu tohoto zařízení dodaného žalované prodávajícím ještě před uzavřením smlouvy o prodeji části závodu. Tudíž si žalovaná musela být jista, že v uvedeném rozsahu došlo k převodu části závodu, čemuž navíc korespondovala realizace dalších dodávek infuzních setů, které žalovaná odebírala, přičemž pohnutka, proč tak činila, je z hlediska právního hodnocení nepodstatná. S ohledem na zákonnou podstatu prodeje podniku či jeho části je pro rozhodnutí o rozsahu tohoto prodeje rozhodující vůle prodávajícího a kupujícího, nikoliv však stanovisko třetí osoby, pochopitelně za dodržení zákonných požadavků možného převodu části závodu pouze v podobě samostatné organizační složky. Prodej závodu či jeho části tvoří samostatnou zákonnou úpravu, byť je odkazováno na právo věřitele prodávajícího uplatnit v zákonem stanovené lhůtě právo odporu, což je projevem relativní neúčinnosti s odkazem na ust. § 589 a násl. o. z., či ustanovení o postoupení pohledávek ve vztahu k nabytí pohledávek kupujícími. Nicméně přesto nelze z této podpůrné zákonné úpravy vycházet striktně v pojetí samostatného právního institutu postoupení pohledávek, jak si navíc strany závazku ve smlouvě ujednaly. Žalovaná ve vztahu ke svým pohledávkám řádně ani relativní neúčinnost oproti oběma účastníkům smlouvy o převodu části závodu neuplatnila, zákaz převodu pohledávek žalované dle smluvních ujednání nemůže mít přednost před institutem prodeje závodu či jeho části. Pokud žalovaná i po prodeji části podniku pokračovala v závazkových nárocích dle uzavřené kupní smlouvy s právním předchůdcem žalobkyně, potvrdila tím navíc svůj souhlas s převodem části podniku, a tudíž i uzavřené smlouvy

na nového právního nástupce, případně i označovaný nesouhlas s převodem pohledávek. V rámci řízení byl smlouvou o prodeji části závodu včetně jeho příloh a dále dokladem o prodeji prokázán účinný převod části závodu, a tedy i nárok žalobkyně na uplatněné pohledávky, když byly zachovány zcela podmínky původního zadávacího řízení, přičemž podmínka zajištění náhradního plnění a posouzení absolutní neplatnosti takového převodu v rámci byt' převodu části závodu nemohlo být v rozporu s veřejným zájmem s odkazem na zákon o veřejných zakázkách. Byt' mohla vzniknout již v průběhu řízení pochybnost o oprávněnosti a zákonnosti převodu části závodu na žalobkyni, když usnesením ze dne 26. 6. 2019 bylo na návrh dvou navrhovatelů zahájeno za následné účasti Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem insolvenční řízení ve věci dlužníka PRVNÍ CHRÁNĚNÉ DÍLNY s. r. o., nicméně tento návrh byl ke dni rozhodování soudu v této věci pravomocně zamítnut. Civilní soud navíc nemůže dále ani přezkoumávat platnost převodu části závodu na žalobkyni, když k tomu není věcně příslušný. V daném směru tedy soud uzavírá, že na žalobkyni platně přešly nároky v souvislosti s uplatněnými pohledávkami v tomto sporném řízení. Ve vztahu k uplatněným pohledávkám žalované ve smyslu účtovaných smluvních pokut soud dovodil, že žalovaná nemohla platně tyto pohledávky započítat oproti pohledávkám uplatňovaným žalobkyní, pokud tak učinila ve vztahu k samotné PRVNÍ CHRÁNĚNÉ DÍLNĚ s. r. o. , neboť tento zápočet učinila poté, co již jí bylo zřejmé, že mohlo s jistotou dojít k převodu nároků toliko ve vztahu k uzavřené kupní smlouvě o dodávce infuzních setů, nikoliv však nároků souvisejících s vyúčtovanými smluvními pokutami. Pohledávky žalované se vázaly k odlišnému závazkovému vztahu, který byl navíc ukončen odstoupením od uzavřené smlouvy o dodávce závorového systému pro porušování smluvních povinností PRVNÍ CHRÁNĚNOU DÍLNOU s. r. o. ke dni 24. 9. 2018. Navíc podstatnou roli v daném směru hraje vyúčtování těchto pokut fakturami ze dne 12. 7. 2019, které byly PRVNÍ CHRÁNĚNÉ DÍLNĚ s. r. o. téhož dne i doručeny, přičemž samotný obsah vystavených sankčních faktur žalovanou je dostačující k identifikaci předmětu fakturace, tudíž není nezbytné, aby subjekt vystavující faktury byl v daném případě povinen k nim psát průvodní dopis. K provedení samotného zápočtu uvedených faktur žalované oproti uplatněným pohledávkám soud uvádí, že byl učiněn s účinky ke dni 24. 7. 2019, tudíž téměř po měsíci od data oznámení prodeje části závodu žalované, s odkazem na samotné ust. § 1882 odst. 1 občanského zákoníku, tedy nebylo možné ze strany žalované se svojí platební povinností ve vztahu k uplatněným pohledávkám zprostit případně provedením uvedeného zápočtu. Provedení takového zápočtu však nevyklučuje tento postup uplatnit v rámci samotného soudního řízení v rámci obrany, což žalovaná také učinila. S ohledem na předložené důkazy, když strany vyloučily předložení důkazů dalších, soud nevyhodnotil započítávané pohledávky žalované za nejisté či neurčité jak s ohledem na okolnost případu, tak i na skutečnost, že dokazování nároků žalované podstatně nezatížilo dané řízení. V řízení byl prokázáno, že smlouva o dodávce závorového systému žalované skutečně nebyla PRVNÍ CHRÁNĚNOU DÍLNOU s. r. o. řádně plněna, což vyplynulo jak z provedených listinných důkazů, tak i výslechu svědka, přičemž výsledky dokazování řádně korespondovaly s tvrzením žalované, která činila postupně kroky k vynucení plnění ze strany PRVNÍ CHRÁNĚNÉ DÍLNY s. r. o. Žalobkyně se hájila pouze obsahem listinného důkazu v obecné rovině, nicméně pravdivost tvrzení žalované o řádném nesplnění závazku dodavatelem byla zcela prokázána. Jelikož nesplněný závazek nadále trval a nezankl dříve než odstoupením od smlouvy, byl dodavatel závorového systému povinen zajistit sjednanou bankovní záruku, které se navíc vztahovala i k záručnímu období, což však PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA s. r. o. nesplnila. Z uvedeného důvodu proto měla žalovaná právo dle obsahu smlouvy dodavatele sankcionovat, a to až na základě vystavené faktury obsahující současně její splatnost. Pokud PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA s. r. o. odkazovala v souvislosti s prodlením na nedostatek součinnosti žalované, toto z provedených důkazů v řízení nevyšlo najevo. Z hlediska objektivnosti pojetí institutu smluvní pokuty se PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA s. r. o. ocitla v prodlení s plněním 2.-4. fáze závazku, tudíž přímo ze smlouvy jí vznikla povinnost platit smluvní pokutu, která byla určena dostatečně určitě v souladu se zákonnou úpravou až na její splatnost, která nastala nejdříve poté, co byla vystavená faktura teprve doručena dodavateli. Jelikož nebylo sjednáno prodloužení

termínu dodávky dalšími písemnými dodatky ke smlouvě, když žalovaná toliko v zájmu ukončení závazku a řádné dodávky závorového systému dodavateli tiše tolerovala její prodlení, přičemž závazek byl splnitelný i s ohledem na dočasnou krátkou výluku v důsledku nepříznivých klimatických poměrů, PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA s. r. o. skutečně porušila svoji povinnost z uvedené smlouvy považované s ohledem na charakter dodávky projektové dokumentace a stavby za smlouvu o dílo. PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA s. r. o. se stala naopak od 25. 7. 2018 nekontaktní, pro její postoj tak ukončily s tímto subjektem i subdodavatelskou spolupráci fy MORAVEC s. r. o. a fy GREEN CENTER s. r. o., které se podílely na provádění uvedeného díla. Pro závažné vady nemohlo být dílo schopné předání k písemně smluvenému termínu do 31. 5. 2018, načež v souladu se smluvními podmínkami nebylo připraveno ani na předání do zkušebního provozu. Vystavené sankční faktury žalovanou zcela splňují i oprávněnost požadovat zaplacení smluvních pokut, jejichž nárok na ně vznik ještě před ukončením závazkového vztahu. Byť prodej části závodu zahrnuje z pohledu věci hromadné jak příslušné pohledávky, tak i dluhy převádějíciho, soud s odkazem na ust. § 2179 občanského zákoníku uznal převod dluhu vzniklého PRVNÍ CHRÁNĚNÉ DÍLNĚ s. r. o. z titulu vzniklých smluvních pokut toliko ve vztahu k fakturované smluvní pokutě ve výši 3.560.000 Kč. Byť nebyl tento dluh zahrnut do soupisu převedené části závodu, přešel tak na žalobkyni ze zákona, když dle znění samotné smlouvy o dodávce závorového systému vznikl tento nárok automaticky a tudíž bylo na PRVNÍ CHRÁNĚNÉ DÍLNĚ s. r. o., aby o něm žalobkyni jakožto právního nástupce uvědomila v rámci vedení předšmluvních jednání o prodeji části podniku. Tudíž žalobkyně mohla existenci tohoto dluhu alespoň rozumně předpokládat. Naopak u druhé sankční faktury znějící na částku 348.000 Kč vznikl tento nárok žalované až samotným uplatněním u PRVNÍ CHRÁNĚNÉ DÍLNY s. r. o., tj. doručením faktury dne 12. 7. 2019, tedy v době následující již po samotné účinnosti smlouvy o převodu části závodu. Z uvedeného důvodu soud tento dluh tedy nepovažuje za přešlý na žalobkyni. S ohledem na uvedené závěry a provedené zápočty žalovanou ve vztahu k uplatněným pohledávkám žalobkyně soud uznal za řádně provedený zápočet toliko v rozsahu částky 91.084,80 Kč s příslušenstvím dle výroku II. rozsudku. Proto také v uvedeném rozsahu žalobu zamítl. K této částce soud dospěl v rámci provedených neplatných zápočtů nejdříve v prvním pořadí pohledávky žalované ve výši 348.000 Kč oproti pohledávkám žalobkyně, když z titulu vystavené faktury č. 20190775 znějící na částku 146.361,60 Kč zbylo k platnému započtení na pohledávku z titulu smluvní pokuty ve výši 3.560.000 Kč toliko 91.084,80 Kč. Ve zbývajícím rozsahu soud ve výroku I. tohoto rozsudku žalobě žalobkyně vyhověl včetně uplatněného zákonného úroku z prodlení z důvodu prodlení s placením peněžitých splatných závazků žalovanou, přičemž přiznal žalobkyni i část zákonného úroku z prodlení z částky 91.084,80 Kč od počátku prodlení s placením této částky až do data provedení zápočtu této částky oproti části pohledávky žalobkyně ve výši 3.560.000 Kč.

3. Opravným usnesením ze dne 10. 10. 2022, č. j. 24 C 2/2020-775, pak okresní soud opravil shora uvedený rozsudek tak, že ve výroku I. se vypouští znění „a s úrokem z prodlení ve výši 10 % p. a. z částky 91.084,80 Kč od 1. 9. 2019 do 19. 7. 2019“ a výrok II. správně zní: „Žaloba, aby byla žalovaná povinna zaplatit žalobkyni částku 91.084,80 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % p. a. z částky 91.084,80 Kč od 1. 9. 2019 do zaplacení, se zamítá.
4. Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku II. a III., podala včasné odvolání žalobkyně, která navrhla rozhodnutí okresního soudu změnit tak, že žalobě bude vyhověno zcela. V odvolání a doplňujících vyjádřeních reagujících na odvolání protistrany argumentovala konstantně tím, že se neztotožňuje s právními úvahami okresního soudu ohledně provedeného zápočtu ze strany žalované, kdy okresní soud navzdory obsáhlému rozsudku jen velmi stručně a prakticky bez možnosti relevantního přezkumu uvádí, že na žalovanou přešel též závazek / dluh právního předchůdce, mající základ v uvedené smluvní pokutě plynoucí ze smlouvy o dílo – dodávce vjezdového systému. Samotný závěr o existenci takové pohledávky žalované vůči žalobkyni je předčasný a důsledkem nesprávného procesního postupu soudu prvního stupně, když žalobkyně od počátku namítala neurčitost a spornost této pohledávky v takové míře, že to přesahuje možnosti přezkumu

nalézacího soudu v rámci řešení kompenzační námitky. Soud k tomu provedl jediný důkaz, a to výslech svědka Ž. (k návrhu žalované). A to přesto, že žalovaná předložila obsáhlou komunikaci a k ní vztáhla skutková tvrzení o tom, že prodlení s dokončením vjezdového systému zapříčinila sama žalovaná opakovaným porušením svých smluvních povinností, předáváním neúplných, nesprávných a nepravdivých informací a neposkytováním potřebné součinnosti zejména při jednání s orgány veřejné moci. K důkazu k tomu žalovaná navrhla výslech svědků: Bc. Tomáš H. (jediný společník právního předchůdce, Jan Z. a Jindřich Š. (jednatelé právního předchůdce), Ing. Gabriela K. (účetní právního předchůdce) a Ing. Luděk K. (daňový poradce právního předchůdce). Soud tyto svědky v řízení nevyslechl, a v rozsudku uzavřel, že námitky žalované jsou nedostatečné a oprávněnost nároku na smluvní pokutu relevantním způsobem nezpochybnila, natož nevyvrátila. V takovém případě se tedy jedná přinejmenším o závěr předčasný, když žalobkyně neměla fakticky možnost proti tvrzené existující smluvní pokutě nést a unést důkazní břemeno. Okresní soud nikdy nevyzval žalobkyni a neudělil jí odpovídající procesní poučení dle § 118a o. s. ř. k údajně nedostatečné obraně proti započítávané pohledávce. Nesprávný je i právní závěr, že tento závazek ze smluvní pokuty přešel na žalobkyni v rámci převodu části závodu. Smlouva o dílo – vybudování vjezdového systému nebyla součástí převodu části závodu, tedy ani jakékoliv nároky z ní plynoucí, a to jakékoliv smluvní straně. To, že součástí nebyla, je patrné z textu smlouvy o převodu části závodu a jejích příloh, v nichž jsou jednoznačně specifikovány smluvní vztahy, závazky a pohledávky, které na nabyvatele části závodu přechází. Navíc rozsudek zcela přehlíží a nijak nehodnotí, že smlouva o dílo – vybudování vjezdového systému byla ukončena odstoupením od ní ze strany žalované, a to ke dni 24. 9. 2018, kdy bylo První Chráněně Dílně s. r. o. doručeno odstoupení od smlouvy ze dne 14. 9. 2018. Soud zároveň tvrdí, že nárok na smluvní pokutu vznikl žalované bez dalšího, aniž by jej musela uplatňovat, tedy právě ke dni 24. 9. 2018, kdy od smlouvy odstoupila (tomu sice neodpovídá chování žalované, která tento svůj nárok za pomoci faktury uplatnila až 3. července 2019, ani to, že jej po celou dobu a to i v rámci probíhajícího insolvenčního řízení uplatňovala nikoliv vůči žalobkyni, nýbrž vůči První Chráněně Dílně s. r. o.). Oproti tomu však smlouva o převodu části závodu byla uzavřena s účinky ke dni 17. 6. 2019 a žalované byl převod oznámen dne 25. 6. 2019, tedy téměř rok poté. Není tedy zřejmé, z čeho Okresní soud činí prostý závěr, že žalobkyně „musela předpokládat“, že s převodem části závodu na ni přechází i závazek ze smluvní pokuty 3.560.000 Kč. Tak tomu v žádném případě není, za popsané situace žalobkyně nevěděla, nemohla vědět a nemohla rozumně předpokládat ve smyslu ust. § 2177 o. z., že by na ni převodem části závodu jakýkoliv takový závazek měl přejít.

5. Právně vadný je rovněž závěr soudu o řádném částečném zápočtu této údajné protipohledávky, když okresní soud nerespektoval ani zákonnou právní úpravu. Okresní soud uvádí, že žalovaná sice původně započítávala svou protipohledávku neplatně a neúčinně vůči právnímu předchůdci, následně však „oproti uplatněným pohledávkám žalobkyni v průběhu řízení“. Více k tomu soud neuvádí, v protokolech není zaznamenáno a z žádného jiného podání či listinného důkazu nelze vyčíst nic jiného, než to, že soud má zřejmě na mysli podání – vyjádření žalované ze dne 30. 1. 2020. K tomu žalobkyně namítá, že se jedná o zápočet zcela nezpůsobitý, neboť je neurčitý. Soud se v rozsudku dopustil zejména toho, že tento procesní úkon, který nemá obsahové náležitosti požadované zákonem, dotvořil vlastní iniciativou (navíc špatně) za žalovanou, a tím porušil zásadu nestrannosti soudního rozhodování. Pokud žalovaná započítávala, byla povinna jednoznačně specifikovat veškeré vzájemně započítávané pohledávky, a to včetně jejich příslušenství, což se v žádném případě nestalo, a následně jednoznačně a srozumitelně identifikovat, k jakému okamžiku se pohledávky střetávají, a jak se tedy vzájemně započítají, a to právě opět zejména s přihlédnutím k jejich příslušenství. To, že účastník řízení, který tvrdí nějakou eventuální kompenzační námitku, zásadně ignoruje příslušenství pohledávky, a to nejspíš proto, že jej neumí vypočítat a neumí stanovit okamžik střetu pohledávek, je sice smutné, ale nedává to soudu prostor pro to, aby tyto nedostatky odstraňoval za účastníka. V projednávané věci tak navíc Okresní soud učinil nesprávně, protože stejně jako žalovaná, také soud si neuvědomil zákonné předpoklady zápočtu a správné nakládání s příslušenstvím vzájemných pohledávek. Pouze z výroku rozsudku, aniž by to plynulo z

vlastního údajného zápočtu žalované (zcela nekonkrétního a neurčitého), nebo aniž by to soud v odůvodnění kdekoliiv srozumitelně vysvětlil, lze dovozovat, že Okresní soud provedl za žalovanou zápočet údajných protipohledávek s okamžikem střetu 19. 7. 2019, kdy dle jeho názoru vznikla pohledávka žalované, přičemž pohledávka žalobkyně dle názoru soudu vznikla již až dne 31. 8. 2019 a to tak, že zápočet provedl na jistiny těchto pohledávek. To je samozřejmě postup nesprávný a odporující ust. § 1932 o. z., který jednoznačně upravuje hierarchii zápočtů na jednotlivé složky pohledávky, a to přednostně naopak na příslušenství, nikoliv na samotnou jistinu, jak učinil okresní soud. Nesprávnost až absurdita postupu okresního soudu vyniká v situaci, kdy tímto svým nesprávným postupem došel k závěru, že žalovaná by měla mj. hradit žalobkyni zákonný úrok z prodlení jdoucí od 1. 9. 2019 do 19. 7. 2019, což je samozřejmě nemožné. Popsané nicméně názorně svědčí o tom, že zápočet provedený údajně za řízení žalovanou vůči samotné žalobkyni je zcela neurčitý, nesprávný, a proto neplatný. Dále žalobkyně namítala, že nebyl ze strany žalované v zákonné lhůtě zveřejněn dodatek č. 2 ke kupní smlouvě ze dne 3. 10. 2017 v registru smluv, smlouva jako celek je tedy neplatná a žalované nemohl vzniknout nárok na smluvní pokutu ujednanou v této smlouvě.

6. Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku I. a III., podala včasné odvolání také žalovaná, která navrhla rozhodnutí okresního soudu změnit tak, že žaloba bude zamítnuta zcela. V odvolání a doplňujících vyjádřeních reagujících na odvolání protistrany namítala, že soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností, soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Odůvodnění rozsudku neobsahuje zákonné náležitosti tak, jak tyto vyplývají z § 157 odst. 2 občanského soudního řádu, a takové nedostatečné odůvodnění činí rozsudek nepřezkoumatelným a nepřesvědčivým, když zejména neuvedl ani nevypořádal všechny námitky žalované proti podané žalobě, není stručně a jasně vyloženo, které skutečnosti má za prokázány a které nikoliv, o které důkazy soud opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce. V rámci odvolání žalovaná z opatrnosti znovu i v odvolacím řízení výslovně započítla (a namítá k započtení): svou pohledávku z titulu smluvní pokuty ve výši 3.560.000 Kč (která na společnost SKY&FACILITY s. r. o. přešla ze společnosti PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA s. r. o. dle právního názoru prvostupňového soudu v důsledku smlouvy o převodu části závodu společnosti PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA s. r. o. ze dne 31. 5. 2019), a kterou žalovaná vyúčtovala této společnosti ve faktuře č. PF-2019-71-000018 ze dne 12. 7. 2019 splatné dne 19. 7. 2019, a kterou byla konkrétně vyúčtována smluvní pokuta za porušení povinnosti společnosti PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA s. r. o. dodat řádně a včas objednaný předmět plnění dle čl. III odst. 12 ve spojení s čl. III odst. 1 Kupní smlouvy uzavřené dne 3. 10. 2017 mezi žalovanou a společností PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA s. r. o., veřejná zakázka č. VZ-2017-000398 s názvem „Automatický vjezdový systém“. Konkrétně se jednalo o porušení povinností a jejich splnění v rámci 2. fáze instalovat předmět plnění nejpozději do 30. 3. 2018 a zahájit bezprostředně poté zkušební provoz, tj. za prodlení v období od 31. 3. - 31. 5. 2018, celkem 62 dnů po 20.000 Kč za každý den prodlení, tj. ve výši 1.240.000 Kč, a dále za porušení povinností sjednaných v rámci 2 a 4. fáze (tj. kromě fáze 2 též zahájit rutinní provoz nejpozději 31. 5. 2018, když toto období prodlení trvalo za období od 1. 6. 2018 do 24. 9. 2018 (116 dní), kdy došlo k odstoupení od smlouvy, tj. celkem 116 dnů po 20.000 Kč, tj. celkem 2.320.000 Kč, když tuto pohledávku započítává vůči celé žalované částce ve výši 439.084,80 Kč, tj. vůči všem žalovaným pohledávkám žalobkyně vůči žalované dle:
- faktury č. 20190641 ze dne 21. 5. 2019 splatná dne 25. 7. 2019 vystavená za dodávku Intrafix Primeline Standard na částku 146.361,60 Kč včetně DPH,
 - faktury č. 20190690 ze dne 4. 6. 2019 splatná dne 8. 8. 2019 vystavená za dodávku Intrafix Primeline Standard na částku 146.361,60 Kč včetně DPH, a dle

- faktury č. 20190775 ze dne 27. 6. 2019 splatná dne 31. 8. 2019 vystavená za dodávku Intrafix Primeline Standard na částku 146.361,60 Kč včetně DPH, přičemž v důsledku výše uvedeného započtení zcela zanikají žalobou uplatněné závazky žalované vůči žalobkyni z faktury č. 20190641 znějící na částku 146.361,60 Kč, závazek z faktury č. 20190690 znějící na částku 146.361,60 Kč a závazek z faktury č. 20190775 znějící na částku 146.361,60 Kč.

Žalovaná jednak ještě před podáním žaloby učinila v přípisě žalobkyni ze dne 29. 11. 2019 kompenzační projev, a dále vznesla dvojí podobu námitky započtení, jednak obecnou kompenzační námitku ve vyjádření k žalobě z 30. 1. 2020, na kterém setrvala v replice z 23. 6. 2020, v ústních podáních vč. závěrečného návrhu, a dále konkrétní námitku započtení v podání z 15. 12. 2021, ve které specifikovala započtení obou smluvních pokut vůči žalovaným pohledávkám. V návaznosti na výše uvedené má žalovaná za to, že soud mohl a měl poučit žalovanou ve smyslu § 118a o. s. ř. ještě před vydáním rozhodnutí, že část započtení nepovažuje za platné, resp., že část pohledávek žalované ve výši 348.000 Kč (tj. smluvní pokuta za nedodržení bankovní záruky) nepřešla v rámci prodeje části závodu na žalobkyni, a naopak že část pohledávek žalované ve výši 3.560.000 Kč prodeje části závodu přešla, případně vyzvat dle § 43 o. s. ř. žalovanou k doplnění tvrzení a důkazů (zejm. pak pokud jde o obecnou námitku započtení), a poučit žalovanou o následcích nesplnění výzvy. Tím, že tak soud neučinil, zatížil řízení jinou procesní vadou ve smyslu § 205 odst. 2 písm. c), která mohla mít a měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Pokud by soud žalovanou poučil, mohla by na tuto skutečnost procesně reagovat, a mohla by námitku započtení doplnit v prvostupňovém řízení a nemusela by ji znovu uplatňovat výše v odvolacím řízení. Podle žalované je rozsudek nepřezkoumatelný a nepřesvědčivý už proto, že soud v odůvodnění neuvedl to, jak se ve věci žalovaná vyjádřila, neuvedl všechny námitky a jejich důvody, jak je žalovaná uvedla, a námitkami žalované se proto ani řádně a přesvědčivě nevypořádal. Okresní soud nezdůvodnil, proč neprovedl žalovanou navržený (v podání ze dne 15. 12. 2021) důkaz dotazem na rejstříkový soud příslušný dle sídla První chráněné dílny s. r. o., tj. Krajský soud v Ústí nad Labem, zda První chráněná dílna s. r. o. navrhovala v roce 2019 nebo později k zápis do rejstříku skutečnost, že byla převedena část závodu podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících, v platném znění. Dále namítá, že žalované pohledávky na žalobkyni nepřešly, a žalobkyně tak není aktivně legitimována k podání žaloby, protože část závodu „provozovna zakázky 2“ není v předložených listinách (doklad o prodeji části závodu, smlouva o převodu části závodu) dostatečně specifikována jako samostatná organizační složka, který by byla způsobilá být předmětem platného převodu části závodu ve smyslu § 2183 občanského zákoníku. Dále nebylo prokázáno, že by na žalobkyni přešly právě žalované pohledávky.

7. Z důvodu nedostatečné specifikace převáděné části závodu ve všech dostupných listinách a nedostatečné specifikace přecházejících pohledávek nemá oznámení doručené 25. 6. 2019 účinky vyrozumění dlužníka o postoupení žalovaných pohledávek ve smyslu § 2177 občanského zákoníku ve spojení s § 1882 občanského zákoníku, a ani ze strany žalobkyně nebylo žalované prokázáno postoupení těchto pohledávek. Pokud žalobkyně uložila doklad o koupi závodu do sbírky listin ve smyslu § 2180 občanského zákoníku, ani v tomto dokladu není dostatečně specifikována převáděná část závodu a nemohou tedy zejm. ve vztahu k žalovaným pohledávkám nastat účinky jejich postoupení ve smyslu § 2177 občanského zákoníku. Uvedené je v rozporu s principem publicity, stejně jako to, že není převod části závodu zapsán v obchodním rejstříku, a nebyla tak dodržena povinnost podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících, aby byl v obchodním rejstříku zapsán údaj o tom, že byl převeden závod nebo jeho část, a to zejm. v tzv. ostatních skutečnostech. V daném případě bylo prokázáno, že o organizační složce „zakázky 2“ nebylo samostatně účtováno, nešlo ani o fyzicky oddělený provoz, a ve své podstatě nejde ani o samostatně funkčně organizovaný provoz. Smlouva o převodu části závodu, která nepředstavuje samostatnou organizační složku se nemůže řídit zvláštními ustanoveními podle § 2175 – § 2183 občanského zákoníku a jde o buď kupní nebo jinou smlouvu, v případě žalovaných nároků pak případně o smlouvu o postoupení pohledávky. Protože mezi žalovanou a společností První chráněná dílna bylo v článku IX odst. 2 Kupní smlouvy s dílčím plněním ze dne 11. 12. 2017

ujednáno, že „*tuto smlouvu nelze dále postupovat, jakož ani pohledávky z ní vyplývající*“, je takovéto postoupení neplatné, protože je smluvně vyloučeno podle § 1881 odst.1 občanského zákoníku. Žalovaná je toho názoru, že ust. § 1881 odst. 1 občanského zákoníku se přitom použije ve vazbě na § 2177 občanského zákoníku také v případě, že by prodaná část závodu byla samostatnou organizační složkou. Žalované pohledávky zanikly v důsledku započtení pohledávek žalované na úhradu smluvních pokut vůči společnosti První chráněná dílna, když převod části závodu nebyl účinný s ohledem na nedostatečnou specifikaci části závodu v dokladu o prodeji části závodu a rovněž oznámení o převodu části závodu doručeného jí 25.06.2019, s ohledem na to mohla žalovaná učinit platné započtení svých pohledávek ze smluvních pokut vůči společnosti První chráněná dílna ve smyslu 1882 odst. 1 občanského zákoníku, jak učinila v oznámení o započtení vzájemných pohledávek ze dne 23. 7. 2019, a pokud soud dospěl na str. 23 napadeného rozsudku k jinému závěru, je tento závěr nesprávný. Pokud by žalované pohledávky platně přešly ze společnosti První chráněná dílna na žalobkyni, tak zanikly též v důsledku námitky započtení, učiněné žalovanou vůči žalobkyni podle § 1884 odst. 1 občanského zákoníku ve spojení s § 2177 občanského zákoníku, a to s odkazem na nedostatečné vymezení části závodu v dokladu o koupi části závodu a dosud nedostatečné a neúčinné oznámení přechodu těchto pohledávek ze společnosti První chráněná dílna na žalobkyni. Tuto námitku přitom vznesla žalovaná v podání z 15. 12. 2021, kdy žalovaná započtetla podle § 2177 občanského zákoníku ve spojení s § 1884 odst. 1 občanského zákoníku svou vzájemnou pohledávku vzniklou z titulu smluvních pokut, jak je specifikována výše, vůči žalovaným pohledávkám, a to přímo vůči žalobkyni a započítala ji. Přitom však žalovaná své namítané pohledávky z titulu smluvních pokut namítala vůči žalobkyni nejpozději již v podání z 29. 11. 2019, které bylo reakcí na předžalobní výzvu ze strany žalobkyně doručenou dne 27. 11. 2019, čímž byla splněna lhůta bez zbytečného odkladu dle § 1884 občanského zákoníku. A to mj. proto, že samotné oznámení o převodu části závodu z 25. 6. 2019 nebylo určité, a navíc i po tomto oznámení (dne 26. 7. 2019) obdržela žalovaná přípis od společnosti První chráněná dílna, ve kterém je namítána neplatnost započtení se současnou formulací předžalobní výzvy k úhradě pohledávek z kupní smlouvy na dodávku infuzních setů, které jsou nyní předmětem žaloby a které dle názoru společnosti První chráněná dílna nezanikly započtením. K datu 26. 7. 2019 tedy společnost První chráněná dílna žalovanou předžalobně vyzývá k úhradě žalovaných faktur, což svědčí o tom, že žalované pohledávky nepřešly v rámci převodu části závodu na žalobkyni. S existencí této výzvy z 26. 7. 2019 se pak soud vůbec nevypořádal, protože ji v odůvodnění jako jiné námitky žalované opět nezmínil.

8. Dále žalovaná namítá, že vůči žalované je převod části závodu neúčinný (pokud jde o žalované pohledávky) ve smyslu § 2181 odst. 1 občanského zákoníku, protože pokud by nepřešel spolu s částí závodu na žalobkyni i dluh na smluvní pokutě, zhoršila by se tím dobytost uvedených pohledávek žalované z titulu smluvních pokut. Převod části závodu (resp. přímo žalovaných pohledávek) je vůči žalované neúčinný i ve smyslu § 590 odst. 1 občanského zákoníku, když společnost První chráněná dílna jako dlužník z výše uvedeného dluhu na smluvní pokutě tím, že převedla část závodu jen s pohledávkami, a nikoliv již s dluhem na smluvní pokutě, činila tak v úmyslu zkrátit žalovanou jako svého věřitele, přičemž i s ohledem na propojení mezi společností První chráněná dílna a žalobkyní se jedná o osoby blízké (společný jednatel, vztah znalosti a závislosti, event. skutečný majitel), byl takový úmysl žalobkyni znám.
9. Nesprávné právní posouzení okresního soudu pak spočívá zejména v tom, že nezohlednil faktické a právní důsledky námitek žalované. Soud ve svém rozhodnutí dal žalované alespoň částečně za pravdu snad v jediné věci, a sice že na žalobkyni přešla i povinnost uhradit žalované smluvní pokutu ve výši 3.560.000 Kč za prodlení při dodávce závorového systému. Nesprávně a bez přesvědčivého zdůvodnění však soud neuznal přechod povinnosti uhradit též smluvní pokutu ve výši 348.000 Kč za porušení povinnosti udržovat bankovní záruku. Nadto pak soud nesprávně a bez přesvědčivého zdůvodnění neuznal námitku započtení smluvní pokuty 3.560.000 Kč vůči celé žalované částce, ale pouze jen do částky 91.084,80 Kč, a to přestože žalovaná kompenzační projev učinila opakovaně

v obecné rovině i konkrétně, přičemž soud ani žalovanou nepoučil o nutnosti doplnit skutková tvrzení či důkazy.

10. I kdyby snad pohledávky žalované vůči společnosti PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA s. r. o. v rámci prodeje části závodu tak, jak tvrdí žalobkyně, na žalobkyni nepřešly, je nutno chránit práva žalované minimálně prostřednictvím § 2177 odst. 1 o. z. ve spojení s § 1884 odst. 1 o. z., dle kterých lze vzájemné pohledávky namítat i vůči postupníkovi (zde žalobkyni). Opačný postup by byl v rozporu se zákonem a přičil by se dobrým mravům. Žalobkyně se však čistě účelově hlásí pouze k aktivům, která dle jejího tvrzení na ni přešla v rámci prodeje části závodu, avšak neguje pasiva, která dle jejího tvrzení na ni nepřešla. Pokud jde o namítané nezveřejnění dodatku č. 2 ke kupní smlouvě ze dne 3. 10. 2017 v registru smluv, nebyla povinnost takový dodatek zveřejnit, kdy se nejednalo o dodatek, u něhož by se navyšovala hodnota předmětu smlouvy o více než 50.000, ani se jím neměnily podstatné náležitosti smlouvy, důvodem uzavření dodatku č. 2 byla skutečnost, že právní předchůdkyně žalobkyně splňovala požadavky zákona o zaměstnanosti k tomu, aby poskytovala zboží a služby zaměstnavatelům, kteří nesplňovali povinný podíl osob se zdravotním postižením ve formě náhradního plnění. Smyslem dodatku bylo formální ukotvení povinnosti právní předchůdkyně žalobkyně plnění poskytnuté na základě uzavřené kupní smlouvy na dodávku vjezdového systému řádně evidovat do systémů vedených ministerstvem práce a sociálních věcí ČR. Uvedené tudíž nečiní předmětnou kupní smlouvu neplatnou.
11. Krajský soud při konstatování, že odvolání žalobkyně i žalované jsou přípustná, včasná a podaná oprávněnými osobami, přezkoumal rozsudek okresního soudu v celém rozsahu, a to včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné a odvolání žalované je důvodné pouze zčásti.
12. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobou podanou u Okresního soudu v Olomouci dne 11. 12. 2019 se žalobkyně po žalované domáhala zaplacení částky 439.084,80 Kč s příslušenstvím jako právní nástupce PRVNÍ CHRÁNĚNÉ DÍLNY s. r. o., která uzavřela s žalovanou kupní smlouvu ze dne 11. 12. 2017 ve znění dodatku č. 1, na základě kterého žalované dodávala zdravotnický materiál, tj. infuzní sety Intrafix Primeline Standard a na základě dodávky vyúčtovala kupní cenu fakturou č. 20190641 ze dne 21. 5. 2019 ve výši 146.361,60 Kč se splatností 25. 7. 2019, fakturou č. 20190690 ze dne 4. 6. 2019 ve výši 146.361,60 Kč se splatností 8. 8. 2019 a fakturou č. 20190775 ze dne 27. 6. 2019 ve výši 146.361,60 Kč se splatností 31. 8. 2019, přičemž žalovaná tyto faktury řádně nezaplatila. Původní dodavatel dne 21. 6. 2019 informoval žalovanou, že s účinností od 17. 6. 2019 se stala novým vlastníkem části závodu dodavatele s názvem „provozovna zakázky 2“ žalobkyně, kdy veškeré pohledávky a závazky z obchodního vztahu založeného uvedenou smlouvou byly převedeny na žalobkyni. Žalovaná odmítla faktury právnímu nástupci původního dodavatele za kupní cenu dodávek zaplatit s námitkou, že se jedná o postoupení pohledávky, ke které nedala žalovaná souhlas. Prodej části závodu byl realizován zcela v souladu se zákonnými ustanoveními, přičemž doklad o koupi části závodu byl uložen do Sbírký listin prodávajícího i kupujícího, skutečnost, že doklad nebyl dosud rejstříkovým soudem u dodavatele zdigitalizován, není vinou ani dodavatele ani žalobkyně, přičemž údaj o uložení dokladu o koupi části závodu byl zveřejněn dne 17. 6. 2019 v Obchodním věstníku, což je dle žalobkyně dostačující. Z důvodu prodlení žalované s placením peněžitého závazku požaduje žalobkyně zaplatit i zákonný úrok z prodlení z jednotlivých pohledávek až do jejich plné úhrady. Prodejem části závodu došlo bez dalšího ke změně v osobě dodavatele ve smyslu úpravy zákona o veřejných zakázkách, tudíž se nemůže jednat dle tvrzení žalované o neplatnou smlouvu či vyloučený převod smlouvy či postoupení pohledávky, když navíc žalovaná po oznámení uvedené skutečnosti nadále dle předmětné smlouvy ze dne 11. 12. 2017 přijímá od žalobkyně dodávky a vystavené faktury za tyto dodávky jí nadále platí. Námitky žalované ohledně označení původního dodavatele ve vystavených fakturách č. 20190775 ze dne 27. 6. 2019 a č. 20190803 ze dne 2. 7. 2019 jsou nemravné, neboť samotná žalovaná žádala kvůli evidenci těchto dokladů označit na nich původního dodavatele. Provedení zápočtu žalovanou oproti vystaveným fakturám je absolutně neplatné s ohledem na účinky převodu závodu ke dni

17. 6. 2020, přičemž žalovaná nemůže mít ani žádné protipohledávky, když vystavené sankční faktury žalovanou původní dodavatel naprosto odmítl a vrátil je zpět. Tvrzené porušení smlouvy právním předchůdcem žalobkyně o dodávce automatického vjezdového systému ze dne 3. 10. 2017 ve znění dodatku č. 1 ze dne 28. 12. 2017 a dodatku č. 2 ze dne 31.1. 2018 včetně jejich provedení nezakládají vznik požadovaného sankčního nároku uplatněného původně po právním předchůdci žalobkyně PRVNÍ CHRÁNĚNÉ DÍLNĚ s. r. o. proti které je vedeno ins. řízení pod sp. zn. KSUL 45 INS 10552/2019-A-70 u Krajského soudu v Ústí nad Labem, přičemž toto nebylo pro šikanózní vyhodnocení ins. návrhu doposud pravomocně zahájeno. Žalovaná se chová jako další veřejnoprávní zdravotnická zařízení, která poté, co se dozvěděla o zahájení uvedeného ins. řízení, v rozporu se zákonem a smluvními povinnostmi přestala platit závazky a začala naopak tvrdit své mnohomilionové pohledávky sankčního charakteru vůči převodci části podniku. Společnost PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA s. r. o. byla tvořena několika organizačními složkami/středisky, které každé samo o sobě mělo charakter části závodu, střediska měla samostatné vedoucí pracovníky odpovědné za jejich chod, po celou dobu byla tato střediska ekonomicky oddělená, čemuž odpovídal o provozní rozpočet každého z nich, tento byl pak součástí celkových nákladů společnosti, jednotlivá střediska se zabývala rozdílnými předměty činnosti. Převáděná část závodu označená jako „provozovna zakázky 2“ obsahovala střediska „veřejné zakázky/FM“ a „šicí dílna“, jednalo se o 2 střediska z celkových osmi, v současné době v PRVNÍ CHRÁNĚNÉ DÍLNĚ s. r. o. zůstala po převodu části závodu střediska Administrativa, Administrativa zámek, Zámek Svádov, Kancelář, středisko OPPI – movitý majetek pořízený z dotací. K převodu části závodu došlo z ekonomických důvodů v souvislosti s negativní mediální kampaní spojenou s trestním stíháním Bc. Tomáše H., jediného společníka společnosti, které započalo v červnu 2018 pod souběžným tlakem Ministerstva zdravotnictví ČR. PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA s. r. o. se převodem části závodu nezbavila ani nemovitého majetku a nadále řádně provozuje podnikatelskou činnost. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, neboť nepovažuje žalobkyni za aktivně legitimovanou, když část závodu „provozovna zakázky 2“ není v předložených listinách dostatečně jako samostatná organizační složka specifikována, žádná litina tedy pro žalovanou neprokazuje přechod uplatněných pohledávek na žalobkyni. Postoupení uvedených pohledávek nebylo žalované řádně prokázáno, ani v dokladu o koupi části závodu není převáděná část závodu dostatečně specifikována. Navíc žalovaná namítá neplatnost postoupení pohledávek s odkazem na porušení smluvních podmínek, kdy smlouva naprosto bez souhlasu žalované převod pohledávek v návaznosti na jejich charakter veřejné zakázky zcela vylučuje, tudíž žalovaná současně v tomto řízení namítá z opatrnosti i relativní neplatnost takového postoupení. Žalovaná namítá, že uplatněné pohledávky zanikly případně i započtením smluvních pokut vůči těmto vyúčtovaným fakturám, které bylo učiněno žalovanou přímo ve vztahu k PRVNÍ CHRÁNĚNÉ DÍLNĚ s. r. o. Žalovaná vystavila penalizační fakturu PF-2019-71-000017 ze dne 12. 7. 2019 znějící na částku 348.000 Kč za porušení povinností z kupní smlouvy ze dne 3. 10. 2017 na dodávku vjezdového systému, tj. porušení povinností udržovat po sjednanou dobu a ve sjednané výši bankovní záruku, tudíž za dobu 116 dnů á 3.000 Kč od 1. 6. 2018 do 24.9. 2018, dále pak penalizační fakturu č. PF-2019-71000018 ze dne 12. 7. 2019 znějící na částku 3.560.000 Kč jakožto vyúčtovanou smluvní pokutu za porušení povinností z uvedené smlouvy, tj. povinností plnit ve sjednaném termínu 2. a 4. fáze kupní smlouvy s instalací předmětu plnění a zahájení zkušebního provozu - tj. 52 dnů á 20.000 Kč a prodlení s instalací předmětu plnění a zahájení zkušebního provozu a dále rutinního provozu 2. a 4. fáze, tj. 116 dnů á 20.000 Kč. Tyto faktury byly doručeny PRVNÍ CHRÁNĚNÉ DÍLNĚ s. r. o. do DS dne 24. 7. 2019, následně dvěma oznámeními ze dne 23. 7. 2019 žalovaná započítala oproti shora uplatněným fakturám své pohledávky z titulu smluvních pokut. K objednavce vyfakturovaného zboží fakturou č. 20190775 došlo dne 19. 6. 2019 a tuto fakturu vystavila po tvrzeném převodu části závodu PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA s. r. o., tudíž fakticky ani nemohlo k převodu části závodu dojít. Současně jako obranu proti žalobě uplatňuje žalovaná pro právní jistotu neúčinnost převodu části závodu v souvislosti se vznikem nároku žalované na úhradu smluvních pokut, které byly započteny vůči uplatněným

pohledávkám, avšak žalobkyně ani PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA s. r. o. je neuznává, tyto dluhy navíc nejsou zařazeny v předmětu převodu části závodu. K veřejné zakázce ohledně dodávky infuzních setů Intrafix Primeline Standard byly žalovanou vypsány zásadní požadavky, a to zejm. prokázání základní způsobilosti, profesní způsobilosti, technická kvalifikační kritéria, požadavky na dodavatele, dále podmínka účasti dodavatelů zaměstnávajících na chráněných pracovních místech podle zák. o zaměstnanosti alespoň 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců, kdy je rozhodný průměrný přepočtený počet zaměstnanců za kalendářní čtvrtletí předcházející zahájení zadávacího řízení, a to s ohledem na požadavek tzv. náhradního plnění, dále nejnižší nabídková cena zboží, když předepsané požadavky nejlépe splňovala PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA s. r. o. Jednání původního dodavatele považuje žalovaná za zcela účelové, když převodem části závodu došlo k převodu aktiv na žalobkyni, aniž by byla dostatečně převedena i pasiva, čímž došlo ke zhoršení dobytosti pohledávky žalované z titulu vyúčtovaných smluvních pokut. Žalovaná nepopřela, že nadále ze strany žalobkyně dochází k pokračování v plnění dle uzavřené smlouvy s původním dodavatelem, když žalobkyně za realizované dodávky vystavuje faktury a žalovaná tyto přímo žalobkyni platí, neboť si nemůže dovolit i přes shora uvedené převody majetku dodavatele a podané námítky vůči nim mít k dispozici nezbytné dodávky zdravotnického materiálu potřebného pro výkon své činnosti, tudíž nelze si dovolit otázku dodávek zatížit sporností právního řešení dané kauzy. Samotné další objednávky zboží tedy činí žalovaná již u žalobkyně. Žalovaná doposud nevyhlásila nové výběrové řízení na novou veřejnou zakázku, když žalobkyně současně oznámila, že sjednané závazky bude nadále plnit, navíc dosud sjednané závazky jsou i pro žalovanou výhodné. Samostatnou žalobu o neúčinnosti převodu části závodu žalovaná u soudu nepodala. Po převodu části závodu poskytovala žalobkyně žalované náhradní plnění, což bylo uznáno ze strany MPSV. Z opatrnosti žalovaná současně provedla shodný zápočet vyfakturovaných smluvních pokut oproti žalobnímu nároku žalobkyně v průběhu řízení jako procesní obranu ve shodném rozsahu jako v případě již realizovaného zápočtu ve vztahu k PRVNÍ CHRÁNĚNÉ DÍLNĚ s. r. o., a to pro případ právního vyhodnocení přechodu pohledávek na žalobkyni v návaznosti na nespécifikované vymezení části závodu. Okresní soud provedl obsáhlé dokazování listinami, poskytl v průběhu řízení stranám poučení ve smyslu ust. § 118 a) odst. 1, 3 o. s. ř., a to žalobkyni k tomu, aby řádně vymezila převáděnou část závodu a doplnila tvrzení a důkazy k tomu, zda byla smlouva o dodávce vjezdového systému včetně všech právních následků zahrnuta do převodu části závodu. Rovněž byla žalobkyně vyzvána, aby označila důkazy k prokázání vznášených námitek ohledně provedených zápočtů žalovanou na pohledávky žalobkyně, resp. jejího právního předchůdce, a to ve vztahu k sankčním fakturám v souvislosti s uzavřenou smlouvou o dodávce závorového systému, kterými bude vyvrácen nárok žalované na fakturaci smluvních pokut. Žalovaná byla naopak vyzvána k označení důkazů prokazujících nárok na účtování smluvních pokut z titulu porušení smluvní povinnosti První chráněnou dílnou s. r. o. dle smlouvy o dodávce závorového systému, resp. nároku na provedení zápočtu ve vztahu k žalobkyni, resp. právní předchůdkyni, tj. důkazů k prokázání zániku pohledávky. U jednání konaného dne 2. 3. 2022 byl vyslechnut svědek Ing. Roman Ž. Dne 18. 3. 2022 vydal okresní soud napadený rozsudek, dne 10. 10. 2022 potom citované opravné usnesení.

13. Předně krajský soud považuje za správná skutková zjištění okresního soudu učiněná z jednotlivých provedených důkazů a pro stručnost na tato zjištění zcela odkazuje s výjimkou zjištění učiněných z dodatku č. 2 ke smlouvě ze dne 3. 10. 2017 z něhož bylo nad rámec zjištění učiněných okresním soudem krajským soudem dále zjištěno, že předmětem dodatku č. 2 byl závazek prodávajícího poskytnout kupujícímu náhradní plnění, kdy ust. čl. IV. původní smlouvy bylo doplněno tak, že prodávající prohlašuje, že je zaměstnavatelem zaměstnávajícím více než 50 % zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením a je dle zákona o zaměstnanosti oprávněn poskytovat zboží a služby zaměstnavatelům, kteří nesplňují povinný podíl zaměstnaných osob se zdravotním postižením, tzv. náhradní plnění. Kupující je zaměstnavatelem, který zaměstnává více než 25 zaměstnanců a nesplňuje povinný podíl zaměstnaných osob se zdravotním postižením. Kupující má zájem v roce 2018 povinnost stanovenou zákonem plnit formou odběru

zboží od prodávajícího, na to konkrétně plnění podle této kupní smlouvy, Prodávající se zavazuje, že zajistí pro kupujícího v roce 2018 náhradní plnění ve výši 7.320.000 Kč bez DPH.

14. Návrh žalobkyně na doplnění dokazování údajem z registru smluv a návrh žalované na doplnění dokazování dokladem – potvrzení o uveřejnění, výpisem z evidence dodavatelů náhradního plnění a dokladem o zveřejnění dodatku krajský soud zamítl pro nadbytečnost, kdy měl skutkový stav potřebný pro rozhodnutí ve věci za dostatečně objasněn z dosud provedených důkazů.
15. S ohledem na částečné zopakování dokazování, přejímá krajský soud jako správné skutkové závěry okresního soudu uvedené pod body 5.-11. odůvodnění napadeného rozsudku, na které zcela odkazuje s výjimkou závěrů uváděných v bodě 12. odůvodnění ohledně důvodů prodlení na straně předchůdkyně žalobkyně s plněním závazků (fáze II-IV.) ze smlouvy uzavřené mezi předchůdkyní žalobkyně a žalovanou dne 3. 10. 2017. Dále krajský soud dodává, že předmětem dodatku č. 2 ke smlouvě ze dne 3. 10. 2017 uzavřené mezi předchůdkyní žalobkyně a žalovanou nebyly takové zásadní obsahové změny, které by vyžadovaly uveřejnění v registru smluv pod sankcí neplatnosti.
16. Pokud jde o právní hodnocení věci okresním soudem krajský soud zčásti akceptuje právní argumentaci okresního soudu, zejména pokud jde o aktivní věcnou legitimaci žalobkyně, neakceptuje však právní názor ohledně toho, že na žalobkyni nepřešla část závazků souvisejících s převodem části závodu a právní posouzení provedeného zápočtu ze strany žalované.
17. Ve stručnosti, co se týká primárně otázky aktivní věcné legitimace, má krajský soud shodně s okresním soudem za prokázáno, že tato na straně žalobkyně dána je, kdy v řízení bylo prokázáno, že na žalobkyni přešla část závodu označená „zakázky 2“ zahrnující šicí dílnu (zabývající se výrobou pracovních a zdravotních oděvů) a zakázky interně zahrnuté (zabývající se veřejnými zakázkami a plněním smluv), a to společně s pohledávkami, závazky a smluvními vztahy souvisejícími s touto částí závodu, kdy tyto byly jednoznačně specifikovány v jejích přílohách a znaleckém posudku. Došlo také k dodržení požadavku podmiňujícího nabytí vlastnického práva žalobkyní k části závodu uvedeného v ust. § 2180 o. z., kdy v obchodním věstníku byl dne 17. 6. 2019 řádně zveřejněn údaj o tom, že ve Sbírce listin je uložen doklad o koupi závodu, kdy zákon nestanoví formální náležitosti takového dokladu a neukládá povinnost uložit s tímto dokladem plné znění smlouvy s přílohami. Následně byl převod části závodu žalované řádně oznámen. Pokud žalovaná namítá porušení ust. § 48 odst. 1 písm. c) z. č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěřenských fondů, s tím, že v obchodním rejstříku nebyl zveřejněn údaj o tom, že byl převeden závod nebo jeho část, pak k tomu krajský soud uvádí, že již z užití slovního spojení „byl převeden“ je zjevné, že jde v těchto případech o zápis deklaratorní bez apriorního vlivu na platnost uzavřené smlouvy.
18. Pokud žalovaná namítala neúčinnost převodu závodu dle ust. § 2181 o. z., tak této se může domáhat do 1 měsíce ode dne, kdy se o prodeji dozvěděla, nejpozději do 3 let od účinnosti smlouvy, přičemž žalovaná netvrdila ani neprokazovala, že by taková žaloba byla podána, shodně tak že by podala žalobu dle ust. § 590 o. z. Navíc z dále popsaných důvodů nemá ani krajský soud za to, že by v řízení vyšlo najevo, že se prodejem závodu zhoršila dobytnost pohledávek žalované vůči předchůdkyni žalobkyně.
19. S ohledem na skutečnost, že byl v řízení prokázán převod části závodu PRVNÍ CHRÁNĚNÉ DÍLNÝ s. r. o. smlouvou ze dne 31. 5. 2019 s účinností ke dni 17. 6. 2019 na žalobkyni, a to včetně pohledávek z faktur č. 20190642 ze dne 21. 5. 2019 na částku 146.361,60 Kč splatné dne 25. 7. 2019 a č. 20190690 ze dne 4. 6. 2019 na částku 146.361,60 Kč splatné dne 8. 8. 2019, uvedených výslovně v přílohách smlouvy o prodeji části závodu, je žalobkyně k vymáhání těchto nároků podanou žalobou aktivně věcně legitimována. Pokud jde o fakturu č. 20190755 ze dne 27. 6. 2019 na částku 146.361,60 Kč splatnou dne 31. 8. 2019, pak tato byla sice formálně vystavena na žádost žalované PRVNÍ CHRÁNĚNĚNOU DÍLNOU s. r. o., jak bylo v řízení stranami vysvětleno z přechodných důvodů souvisejících s nejasnostmi na straně žalované ohledně převodu části závodu a problémech s účtováním, avšak jedná se stále o nárok žalobkyně, která byla po přechodu závazků

ze smlouvy ze dne 11. 12. 2017 novým dodavatelem předmětných infuzních setů. Dodávku fakturovaného zboží žalobkyně fakticky učinila a žalovaná jej odebrala, o tomto nebylo mezi stranami sporu. Proto i ohledně této faktury je žalobkyně ve věci aktivně věcně legitimována.

20. V souhrnu lze tedy konstatovat, že nárok žalobkyně na úhradu tří žalovaných faktur je dán, kdy tyto jsou splatné, byly žalované řádně doručeny dne 24. 5. 2019, 5. 6. 2019 a 28. 6. 2019 a žalovaná na ně dosud neuhradila ničeho. Žalobě by tedy bylo možno v celém rozsahu vyhovět, žalovaná se však od počátku v řízení bránila námitkou započtení. Namítala že má vůči žalobkyni pohledávky z penalizačních faktur týkajících se smluvních pokut, na něž vznikl nárok v důsledku porušení smluvních ujednání z kupní smlouvy, jejímž předmětem byla dodávka a instalace automatického vjezdového systému v areálu žalované uzavřené dne 3. 10. 2017 mezi PRVNÍ CHRÁNĚNĚNOU DÍLNOU s. r. o. a žalovanou. Uvedená smlouva byla uzavřena na základě výsledků otevřeného zadávacího řízení podle z. č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Žalovaná vystavila penalizační fakturu PF-2019-71-000017 ze dne 12. 7. 2019 znějící na částku 348.000 Kč za porušení povinnosti z kupní smlouvy ze dne 3. 10. 2017 na dodávku vjezdového systému, tj. porušení povinnosti udržovat po sjednanou dobu a ve sjednané výši bankovní záruku, tudíž za dobu 116 dnů á 3.000 Kč od 1. 6. 2018 do 24. 9. 2018, dále pak penalizační fakturu č. PF-2019-71000018 ze dne 12. 7. 2019 znějící na částku 3.560.000 Kč jakožto vyúčtovanou smluvní pokutu za porušení povinností z uvedené smlouvy, tj. povinnosti plnit ve sjednaném termínu 2. a 4. fáze kupní smlouvy s instalací předmětu plnění a zahájení zkušebního provozu - tj. 52 dnů á 20.000 Kč a prodlení s instalací předmětu plnění a zahájení zkušebního provozu a dále rutinního provozu 2. a 4. fáze, tj. 116 dnů á 20.000 Kč. Strany si ve smlouvě výslovně ujednaly, že pro případ prodlení s předáním předmětu plnění do 1. fáze je povinen prodávající zaplatit kupujícímu smluvní pokutu ve výši 5.000 Kč i za každý jednotlivý započatý den prodlení, v případě prodlení s plněním do každé další fáze (2., 3. a 4.) je prodávající povinen zaplatit kupujícímu smluvní pokutu ve výši 20. 000 Kč za každý jednotlivý i započatý den prodlení. Dále pak, že pokud prodávající poruší jakékoliv jiné, tj. výslovně uvedené ujednání o smluvních pokutách nesankcionovatelné povinnosti vyplývající z této smlouvy, je kupující oprávněn požadovat po prodávajícím smluvní pokutu ve výši 3.000 Kč za každý případ porušení povinnosti a za každý den trvání porušení dané povinnosti. Smluvní pokutu tedy bylo možno takto vyúčtovat a je ve fakturách dostatečně konkrétně specifikována, tudíž nebylo k těmto nutno zasílat průvodní dopis.
21. Předně se krajský soud zabýval otázkou, zda na žalobkyni přešla s převodem části závodu i tato smlouva a práva a povinnosti s ní spojené, vč. závazků z titulu smluvních pokut, a zda je tedy vůbec možno vůči žalobkyni takové pohledávky ze strany žalované započíst, a dospěl k závěru, že tomu tak je, a že na žalobkyni přešly s převodem části závodu i závazky z obou penalizačních faktur.
22. Ve smlouvě o převodu části závodu je uvedeno, že žalobkyně převzala pohledávky a dluhy prodávajícího související s převáděnou částí závodu, pokud tedy došlo k převodu části závodu zahrnující šicí dílnu a část závodu zabývajících se plněním smluv a veřejnými zakázkami, pak argumentace žalobkyně, že na ni nepřešly závazky z kupní smlouvy týkající se vjezdového systému, která byla rovněž uzavřena na základě výsledků otevřeného zadávacího řízení podle z. č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, je zcela účelová. Ačkoli tato smlouva a pohledávky a závazky s ní související nebyly explicitně uvedeny v přílohách smlouvy o převodu části závodu, žalobkyně ve smyslu ust. 2177 odst. 1 o. z. měla a mohla s ohledem na shora uvedené rozumně předpokládat, že přejímá i případné závazky z této smlouvy. Krajský soud tedy uzavírá, že na žalobkyni přešly i závazky ze shora uvedené kupní smlouvy o dodávce a instalaci vjezdovém systému, a to včetně případných nároků na ve smlouvě ujednané smluvní pokuty.
23. Nárok na tyto smluvní pokuty ze strany žalované pak vznikl již před účinností smlouvy o převodu části závodu, tj. před datem, 17. 6. 2019, a to zcela nepochybně minimálně z důvodu porušení povinnosti udržovat bankovní záruku v období od 1. 6. 2018 do 24. 9. 2018, kdy uvedené bylo v řízení bezpochyby prokázáno. Tento nárok tedy žalované rozhodně nevznikl až jeho uplatněním

u PRVNÍ CHRÁNĚNÉ DÍLNY s. r. o., jak uvádí okresní soud, ale již okamžikem samotného porušení smluvní povinnosti ze strany PRVNÍ CHRÁNĚNÉ DÍLNY s. r. o., tj. v období od 1. 6. 2018 do 24. 9. 2018. Otázka uplatnění nároku formou fakturace je pouze otázkou splatnosti, kdy nárok na tuto smluvní pokutu se stal splatný dne 19. 7. 2019, avšak vznikl v období od 1. 6. 2018 do 24. 9. 2018, tj. před převodem části závodu a s jeho převodem na žalobkyni přešel, shodně tak jako případný nárok na smluvní pokutu za prodlení s jednotlivými fázemi provádění díla, na niž rovněž vznikl nárok v období do 24. 9. 2018, kdy smlouva z důvodů odstoupení zanikla. Obě pohledávky z titulu smluvních pokut mají svůj základ ve smluvních ujednáních a jejich vznik je vázán na porušení smluvní povinnosti, nikoli na jejich uplatnění, uvedené způsobuje pouze jejich splatnost, zde je argumentace okresního soudu ohledně dvou nároků z titulu smluvních pokut za různá porušení povinností z téže smlouvy zcela bez důvodu protichůdná, když i druhá smluvní pokuta z titulu prodlení byla uplatněna až fakturou.

24. Pro úplnost pak krajský soud konstatuje, že plně ve shodě s argumentací žalované má za to, že nezveřejnění dodatku č. 2 k této kupní smlouvě v registru smluv nezpůsobuje její celkovou neplatnost, tudíž v konečném důsledku to, že ujednání o smluvních pokutách, z nichž se odvíjí kompenzační kroky žalované, by byla neplatná.
25. Souhrnně uvedeno, krajský soud má tedy za to, že obě případné pohledávky ze smluvních pokut na žalobkyni s převodem části závodu přešly a jsou splatné, přičemž smluvní pokuty byly v předmětných fakturách dostatečně konkrétně specifikovány a vyčísleny, tudíž je možno v tomto směru je započíst vůči pohledávkám žalobkyně. Otázkou však je, zda jsou pohledávky žalované ze smluvních pokut kompenzabilní i z dalšího hlediska, tj. zda nejsou neurčité nebo nejisté. Krajský soud nemá pochyb o tom, že pohledávka představující smluvní pokutu za porušení povinnosti udržovat bankovní záruku je naprosto zřejmá a po právu, kdy v řízení bylo prokázáno zprávou banky i shodným tvrzením stran, že bankovní záruka opravdu v ujednané výši v období od 1. 6. 2018 do 24. 9. 2018 předchůdkyni žalobkyně udržována nebyla. Výše smluvní pokuty je pak za toto období správně kapitalizována na částku 348.000 Kč.
26. Ohledně pohledávky na částku 3.560.000 Kč jako smluvní pokuty za pozdní plnění předmětu smlouvy má pak krajský soud za to, že se jedná ve smyslu ust. § 1987 odst. 2 o. z. o pohledávku nejistou, která k započtení způsobilá není, kdy z obsahu provedeného dokazování před okresním soudem má krajský soud pochybnosti jak o základu, tak výši této pohledávky, kdy v tvrzení stran je množství rozporů, které nebyly v řízení prokazovány ani k tomuto strany náležitým způsobem poučeny. Navíc by se jednalo o rozsáhlé dokazování přesahující potřeby dokazování ke kompenzační námitce, kdy v kontextu civilního procesu by měl být smysl § 1987 odst. 2 o. z. spatřován zejména v ochraně věřitele před tím, aby řízení o jím uplatněné pohledávce bylo zdržováno složitým prokazováním protipohledávek dlužníkových. Lze-li očekávat, že by námitka započtení vznesená podle § 98 věty druhé o. s. ř. s ohledem na obtížnost zkoumání existence a výše započítávané pohledávky nepřiměřeně prodlužovala řízení o pohledávce uplatněné žalobou, je možné konstatovat nemožnost započtení pohledávky pro nejistotu a neurčitost ve smyslu § 1987 o. z. (shodně rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 1. 10. 2018, sp. zn. 28 Cdo 5711/2017 dostupné na www.nsoud.cz). Dle názoru krajského soudu prokázání nároku na tvrzenou započítávanou smluvní pokutu ve výši 3.560.000 Kč vyžaduje rozsáhlejší dokazování, než bylo provedeno okresním soudem, jež by vedlo k neúměrnému prodloužení řízení, kdy krajský soud nemá na rozdíl od okresního soudu tuto pohledávku za prokázanou z okresním soudem provedených důkazů. Okresní soud vycházel jako z důkazu pouze z výpovědi svědka Ing. Romana Ž., z níž vzal nárok na účtování a potažmo zápočet smluvní pokuty 3.560.000 Kč za prokázaný, uvedený názor však krajský soud nesdílí. Žalobkyně uvedla množství tvrzení a námitek k tomu, z jakého důvodu došlo k prodlení s plněním předmětu smlouvy v jednotlivých fázích, k tomuto obsáhle argumentovala, přičemž okresní soud vzal za prokázanou verzi žalované pouze z výpovědi jednoho svědka, který navíc nevypovídal konkrétně k důvodům zpoždění s jednotlivými fázemi díla II., III., IV., kdy smluvní pokuty byly účtovány za prodlení s jednotlivými fázemi díla a za

konkrétní dny, kdy důvody opoždění u jednotlivých fází a konkrétním počtem dnů, za něž bylo možno pokutu účtovat, se okresní soud podrobněji nezabýval. Z výpovědi svědka vyplynulo, že termíny byly v některých případech prodlužovány, a to z různých důvodů, někdy i ústně, což nedokázal přesně specifikovat, kdy v důsledku toho se posunuly i termíny dalších fází, jak uvedl. Uvedené pak opět vnáší pochybnosti ohledně toho, zda vyúčtovaná smluvní pokuta za prodlení s jednotlivými fázemi díla ve výši 3.560.000 Kč je účtována po právu za ty které konkrétní dny, což by případně následně mělo nepochybně vliv i na určitost zápočtu částky 3.560.000 Kč vůči pohledávkám žalobkyně, pokud by částka 3.560.000 Kč nebyla po právu celá. Ve věci by tak bylo třeba dle krajského soudu provádět další podrobnější dokazování, především k tvrzením žalobkyně rozporujícím důvody prodlení, a rovněž žalobkyni patřičně zcela konkrétně poučit ve smyslu ust. § 118a odst. 3 o. s. ř., což se ze strany okresního soudu nestalo. Takové dokazování, jak výše uvedeno, by vedlo k neúměrnému prodloužení řízení, je tudíž možno konstatovat nejistotu této pohledávky.

27. Z tohoto důvodu má krajský soud za to, že žalovaná mohla započíst vůči pohledávkám žalobkyně uplatňovaným v tomto řízení pouze pohledávku z titulu smluvní pokuty týkající se nedodržení povinnosti udržovat sjednanou bankovní záruku ve výši 348.000 Kč. Žalovaná pak v průběhu řízení doložila a učinila celkem 4 zápočty.
28. První ze dne 23. 7. 2019, který učinila přímo vůči PRVNÍ CHRÁNĚNÉ DÍLNĚ s. r. o., zde krajský soud shodně s okresním soudem sdílí názor, že nebylo započteno vůči správnému subjektu, kdy v této době již pohledávky z faktur, na něž žalovaná započítávala nároky ze svých faktur, přešly na žalobkyni. S ohledem na speciální úpravu v ust. § 2177 o. z. má pak krajský soud za to, že obecné ustanovení § 1884 o. z. vztahující se k postoupení pohledávek na danou věc nedopadá a kompenzační úkon bylo nutno učinit přímo vůči žalobkyni. O to se pak žalovaná pokusila v podání ze dne 30. 1. 2020, kde se však jednoznačně jedná o zápočet zcela obecný a neurčitý, kdy není uvedeno, která pohledávka žalobkyně započtením které pohledávky žalované a v jakém rozsahu zaniká a jak žalovaná konkrétně započítává. K platnému a účinnému zápočtu pak došlo až podáním ze dne 15. 12. 2021, které bylo žalobkyni doručeno dne 16. 12. 2021, kdy v tomto podání žalovaná jednoznačně započítala pohledávku z penalizační faktury č. PF-2019-71-000017 ze dne 12. 7. 2019 ve výši 348.000 Kč vůči pohledávkám žalobkyně z faktury č. 20190642 ze dne 21. 5. 2019 na částku 146.361,60 Kč splatné dne 25. 7. 2019, která započtením zaniká zcela a z faktury č. 20190690 ze dne 4. 6. 2019 na částku 146.361,60 Kč splatné dne 8. 8. 2019, která rovněž započtením zaniká zcela, a z faktury č. 20190755 ze dne 27. 6. 2019 na částku 146.361,60 Kč splatné dne 31. 8. 2019, která započtením zaniká co do částky 55.276,80 Kč. K úhradě tak zbývá částka 91.084,80 Kč. Na tuto zbývající část pohledávky ve výši 91.084,80 Kč pak žalobkyně započítala svou pohledávku ve výši 3.560.000 Kč z penalizační faktury č. PF-2019-71-000018 ze dne 12. 7. 2019, kdy v rozsahu, v jakém se pohledávky kryjí, tj. v částce 91.084,80 Kč má pohledávka žalobkyně zaniknout. Krajský soud má s ohledem na shora uvedené za to, že dne 15. 12. 2021 provedla žalovaná řádný a zcela určitý zápočet své pohledávky ve výši 348.000 Kč, jak shora uvedeno, a v tomto rozsahu zanikly zcela pohledávky žalobkyně z faktury č. 20190642 ze dne 21. 5. 2019 na částku 146.361,60 Kč, z faktury č. 20190690 ze dne 4. 6. 2019 na částku 146.361,60 Kč, která rovněž započtením zanikla zcela a z faktury č. 20190755 ze dne 27. 6. 2019 na částku 146.361,60 Kč pouze co do částky 55.276,80 Kč. K úhradě tak zbývá z faktury č. 20190755 částka 91.084,80 Kč, kdy tuto částku předmětným zápočtem nepovažuje krajský soud za zaniklou, neboť, jak výše uvedeno, pohledávka nejistá nebo neurčitá ve výši 3.560.000 Kč z penalizační faktury č. PF-2019-71-000018 k započtení způsobilá není, tudíž účinky započtení v tomto rozsahu nenastaly. Započtením se tak pohledávky stran ruší v rozsahu, v jakém se vzájemně kryjí, shora popsáném, přičemž tyto účinky nastávají k okamžiku, kdy se pohledávky staly způsobilými k započtení, tj. ke dni splatnosti (splnitelnost v tomto případě nepřipadá v úvahu, když splatnost byla stanovena na pevné datum) pozdější z nich, tj. v tomto případě ve dnech 25. 7. 2019, 8. 8. 2019 a 31. 8. 2019. Z tohoto důvodu je i lichá argumentace žalobkyně, že zápočet je neurčitý v tom směru, že není

zřejmé, jak žalovaná započítává na úroky z prodlení, kdy tyto z důvodu data střetu pohledávek nepočaly u pohledávek žalobkyně běžet vůbec, žalovaná pak úroky z prodlení nežádala.

29. Vzhledem k výše uvedenému pak pohledávky žalobkyně nemohly zaniknout v pořadí čtvrtým provedeným zápočtem učiněným žalovanou v odvolacím řízení, kdy v části shora popsané již zanikly dřívějším zápočtem, ve zbývající zápočtem nezaniklé části 91.084,80 Kč žalovaná použila k zápočtu opět pohledávku nejistou ve výši 3.560.000 Kč z penalizační faktury č. PF-2019-71-000018 ze dne 12. 7. 2019, tudíž pohledávka ve výši 91.084,80 Kč s příslušenstvím stále existuje a není ze strany žalované uhrazena.
30. Z tohoto důvodu krajský soud změnil rozhodnutí okresního soudu tak, že žalobě vyhověl pouze co do započtením nezaniklé částky 91.084,80 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 91.084,80 Kč za dobu od 1. 9. 2019 do zaplacení, a žalobu ve zbytku započtením zaniklé částky 348.000 Kč s úrokem z prodlení z ve výši 10 % ročně z částky 146.361,50 Kč za dobu od 26. 7. 2019 do zaplacení, s úrokem z prodlení z ve výši 10 % ročně z částky 146.361,50 Kč za dobu od 9. 8. 2019 do zaplacení a s úrokem z prodlení z ve výši 10 % ročně z částky 55.276,80 Kč za dobu od 1. 9. 2019 do zaplacení, zamítl.
31. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodnutí okresního soudu dle ustanovení § 220 o. s. ř. změnil tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, když okresní soud věc zčásti nesprávně právně posoudil. Krajský soud pak opomněl ve výroku I. určit u povinnosti žalované plnit částku 91.084,80 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 91.084,80 Kč za dobu od 1. 9. 2019 do zaplacení lhůtu k plnění. V takovémto případě je na místě aplikace ust. § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř., které stanovuje lhůtu k plnění třídní. Uvedená absence lhůty k plnění pak nezpůsobuje nejasnost výroku soudního rozhodnutí (shodně rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 2. 2009 sp. zn. 32 Cdo 3571/2007 dostupné na www.nsoud.cz).
32. S ohledem na změnu rozhodnutí ve věci samé, bylo nutno dle ustanovení § 220 o. s. ř. nově rozhodnout i o nákladech řízení před soudem prvního stupně.
33. Pokud jde o náklady řízení před soudem prvního stupně, o těchto bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 142 odst. 2 o. s. ř., když žalovaná byla v řízení více úspěšná, a má tak nárok na náhradu poměrné části účelně vynaložených nákladů řízení, žalobkyně pak byla úspěšná co do 20,74 %, žalovaná co do 79,26 %, celkový úspěch žalované tak činí 58,52 %.
34. Náklady řízení před soudem prvního stupně na straně žalované jsou tak tvořeny odměnou za zastupování advokátem dle ust. § 7 bod 6, § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen a. t.) z tarifní hodnoty 439.084,80 Kč v částce 201.200 Kč za 20 úkonů právní pomoci po 10.060 Kč (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření ze dne 30. 1. 2020, 23. 6. 2020, 20. 1. 2021, 14. 12. 2021, 15. 12. 2021, účast u jednání konaného dne 20. 9. 2021, 18. 10. 2021 přesahujícího 2 hodiny, dne 10. 11. 2021 přesahujícího 4 hodiny, 16. 12. 2021 přesahujícího 2 hodiny, 2. 3. 2022 přesahující 6 hodin, 18. 3. 2022 přesahující 2 hodiny) a náhradou hotových výdajů advokáta dle ust. § 13 odst. 1, 3 a. t. za 20 úkonů právní pomoci po 300 Kč, tj. 6.000 Kč, to vše s připočtením 21 % DPH z odměny a náhrad ve výši 43.512 Kč, již je právní zástupce plátcem, jak doložil. Celkem tedy náklady řízení žalované před soudem prvního stupně činí částku 250.712 Kč, 58,52 % z této částky pak činí 146.716,60 Kč.
35. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl krajský soud dle ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 142 odst. 2 o. s. ř., když žalovaná byla shodně i v odvolacím řízení více úspěšná. Předmětem odvolacího řízení byla celkem částka 439.084,80 Kč, neboť žalobkyně požadovala přiznat o 91.084,80 Kč více než bylo přiznáno před okresním soudem a žalovaná naopak žalobu zamítnout co do zbývající částky 348.000 Kč, tudíž předmět řízení zůstal shodný. Žalovaná byla v odvolacím řízení více úspěšná, a má tak nárok na náhradu poměrné části účelně vynaložených nákladů řízení, žalobkyně pak byla úspěšná co do 20,74 %, žalovaná co do 79,26 %, celkový úspěch žalované tak činí 58,52 %.

36. Náklady odvolacího řízení žalované pak sestávají ze zaplaceného soudního poplatku z odvolání 17.400 Kč, odměny za zastoupení advokátem ve výši 40.240 Kč dle ustanovení § 7 bod 6 a § 11 odst. 1 písm. d), g), odst. 2 písm. f) a. t. (sepis odvolání, vyjádření k odvolání žalobkyně ze dne 1. 6. 2022, vyjádření ze dne 4. 11. 2022, účast u jednání odvolacího soudu dne 16. 3. 2023, účast u vyhlášení rozhodnutí odvolacího soudu dne 23. 3. 2023 – 1/2 úkonu) při sazbě za jeden úkon á 10.060, náhrady hotových výdajů advokáta dle ust. § 13 odst. 1, 3 a. t. za 5 úkonů právní pomoci po 300 Kč, tj. 1.500 Kč, to vše s připočtením 21 % DPH z odměny a náhrad ve výši 9.821,70 Kč, jíž je právní zástupce plátcem, jak doložil. Celkem tedy náklady odvolacího řízení žalované činí částku 73.991,70 Kč, pokud by jí náleželo 100 % nákladů, při jejím poměrném úspěchu ve věci jí z této částky náleží pouze 58,52 %, což je konečná částka 43.300 Kč.
37. Celkové náklady žalované před soudy obou stupňů tak činí částku 190.016,60 Kč (146.716,60 Kč + 43.300 Kč).
38. Místo plnění u náhrady nákladů řízení před soudy obou stupňů určil krajský soud v souladu s ustanovením § 149 odst. 1 o. s. ř. k rukám advokáta žalované s tím, že lhůtu k plnění určil třídní v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř., když neshledal důvody pro povolení delší lhůty plnění či povolení plnění ve splátkách.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je dovolání přípustné**, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodovací praxi odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Olomouci ve lhůtě **dvou měsíců** ode dne doručení tohoto rozsudku.

Samostatné dovolání jen proti výroku II. přípustné **není**.

Olomouc 23. března 2023

Mgr. Pavel Telec v. r.
předseda senátu